

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/126/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1617201149
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Mario Dubaň
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1617201149.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Maria Dubaňa a sudcov JUDr. Ivany Štíftovej a JUDr. Romana Majerského, v spore žalobcu: Q. S., N.. XX.X.XXXX, K. XX, XXX XX K., zastúpeného URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o. advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, proti žalovanému: OTP Banka Slovensko, a.s., Štúrova 5, Bratislava, IČO: 31 318 916, o určení, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je bezúročná a bez poplatkov a iné, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky č.k. 4Csp/9/2017-89, zo dňa 7.2.2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých vyhovujúcich častiach m e n í tak, že žalobu z a m i e t a.

II. Žalovanému p r i z n á v a proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania.

III. Odmieťa odvolanie žalovaného proti výroku, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť 116 eur titulom súdneho poplatku z podanej žaloby.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že zmluva o spotrebiteľskom OTP IDEAL úvere číslo zmluvy: 0050 2003 16 SUR uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným 16.5.2016, je bezúročná a bez poplatkov podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov; žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 80 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 80 eur od 17.3.2017 do zaplataenia; vo zvyšku žalobu zamietol; žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 20 %, o ktorých výške rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením; žalovanému uložil povinnosť zaplatiť 116 eur titulom súdneho poplatku z podanej žaloby podľa priloženého príkazu na úhradu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení uviedol, že žalobou doručenu súdu 8.2.2017, doplnenu podaním bez výzvy súdu doručeným 7.3.2017 (označeným žalobcom ako "Replika I.") sa žalobca domáhal určenia, že zmluva o spotrebiteľskom OTP IDEAL úvere číslo zmluvy: 0050 2003 16 SUR uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným 16.5.2016, je bezúročná a bez poplatkov podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len "zákon č. 129/2010 Z.z."), určenia, že žalobca je povinný zaplatiť z mesačnej splátky č. 34 iba čiastku 49,23 eura; určenia, že žalobca nie je povinný zaplatiť z mesačnej splátky č. 34 čiastku 70,49 eura; určenia, že žalobca nie je povinný zaplatiť mesačné splátky od splátky č. 35 (vrátane) až po splátku 40 (vrátane); ďalej sa domáhal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 80 eur a úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 80 eur od 16.5.2016 do zaplataenia, ako aj náhradu trov konania.

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len "C.s.p."), súd prvej inštancie konštatoval, že v navrhovanom petíte 1/ (určenie, že zmluva o spotrebiteľskom OTP IDEAL úvere číslo zmluvy: 0050 2003 16 SUR zo dňa 16.5.2016, je bezúročná a bez poplatkov) sa jedná o určovaciu žalobu podľa § 137 písm. c) C.s.p., pri ktorej však nie je potrebné preukazovať naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pretože vyplýva z osobitného predpisu, t.j. z § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z., v zmysle ktorého sa žalobca ako spotrebiteľ môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. Súd prvej inštancie preto v tejto časti žalobu v čase rozhodovania v merite posúdil ako prípustnú. Súd prvej inštancie ďalej vychádzal z toho, že zmluva o úvere predstavuje tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka), pokiaľ spotrebiteľ vstúpi s podnikateľom do obchodného záväzkového vzťahu, na tento právny vzťah je potrebné aplikovať aj ustanovenia Občianskeho zákonníka, ak je to pre spotrebiteľa priaznivejšie. Ozrejmil, že v zmysle § 54 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka si žalobca ako spotrebiteľ nemôže zhoršiť svoje zmluvné postavenie len z dôvodu, že uzavrel zmluvu podľa Obchodného zákonníka. Poukázal na judikatúru, kde bol prijatý záver, že v prípade občianskoprávneho vzťahu nemôže spotrebiteľ dojednať aplikáciu Obchodného zákonníka, ktorého aplikácia je pre spotrebiteľa nepriaznivejšia (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.1.2011, sp. zn. 5M Cdo 20/2009). Konštatoval, že uvedené závery platia aj pre zmluvy uzatvorené pred účinnosťou novely Občianskeho zákonníka s poukazom na § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka. Mal za zrejmé, že predmetná úverová zmluva je spotrebiteľskou zmluvou a na žalobcu je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzavieraní nekonal v rámci predmetu svojej podnikateľskej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, teda na právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka). Zároveň posudzovaná zmluva podlieha právnomu režimu zákona č. 129/2010 Z.z., a preto musí obsahovať náležitosti predpokladané v § 9 ods. 2 citovaného zákona.

3. Považoval za potrebné vychádzať z toho, že každá spotrebiteľská zmluva musí byť transparentná. Zmluvné podmienky musia byť formulované jasne a zrozumiteľne nielen gramaticky, ale aj z toho pohľadu, aby spotrebiteľ bol schopný na základe jasných a zrozumiteľných kritérií posúdiť hospodárske dôsledky, ktoré z toho pre neho vyplývajú (rozsudok ESD C-26/13). Súd prvej inštancie po posúdení obsahu zmluvy o úvere dospel zhodne so žalobcom k záveru, že táto neobsahuje korektnú úpravu všetkých podstatných náležitostí, ako boli v čase jej uzatvorenia upravené § 9 ods. 2 písm. k), písm. d) a tiež písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z..

4. Podmienku transparentnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 16.5.2016 nepovažoval za splnenú, a to predovšetkým v dôsledku nekorektného postupu dodávateľa pri uzatvorení zmluvy v časti uvedenia RPMN, ako aj absencie uvedenia predpokladov jej výpočtu. Mal za to, že zmluva neobsahuje v rozpore s § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. korektný a transparentný údaj o RPMN a transparentný údaj celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; ani všetky predpoklady použité na výpočet tejto RPMN.

5. Dôvodil, že RPMN je v zmluve uvedená údajom 12,87 %, zo zmluvy však nie je zrejmé, čo vstupuje do výpočtu RPMN, pričom RPMN je indikátorom ceny úveru, vyjadruje celkovú úrokovú mieru úveru alebo pôžičky, zohľadňuje nielen úrok, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s obranou žalovaného, že obsah čl. I. bod 3 úverovej zmluvy v znení: "pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov sa vychádza z predpokladu, že zmluva o úvere zostane platná dohodnutý čas a že banka a dlžník si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách dohodnutých v zmluve o úvere. Ak zmluva o úvere umožňuje zmeny úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a zmenu poplatkov zahrnutých v RPMN, ktoré sa však nedajú určiť v čase výpočtu, vychádza sa pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov z predpokladu, že úroková sadzba spotrebiteľského úveru a ostatné poplatky zostanú nemenné a budú platiť až do konca platnosti zmluvy o úvere. Ak zmluva o úvere umožňuje dlžníkovi čerpať peňažné prostriedky ľubovoľne, úver sa považuje za vyčerpaný okamžite a v plnej výške", je splnením zákonnej požiadavky uvedenia všetkých predpokladov jej výpočtu. Citované dojednanie zmluvy neobsahuje vôbec žiadne parametre, či vstupy, od ktorých sa žalobcom uvedená výška ročnej percentuálnej miery nákladov odvíja. Bol názoru, že zákon predpokladá uvedenie všetkých nákladov spotrebiteľa, ktoré dodávateľ bude zohľadňovať. Podľa zmluvy je poplatok za spracovanie úverového obchodu dohodnutý vo výške 80 eur. Z dôvodu absencie uvedenia všetkých predpokladov

použitých na výpočet tejto RPMN nie je pre spotrebiteľa jasné a transparentné, či aj tento poplatok je vo výpočte RPMN zohľadnený, nakoľko podľa Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere RPMN v zmluve bude 0 % a do výpočtu RPMN bude zahrnutý poplatok za spracovanie úverového obchodu vo výške 0 eur. Ozrejmil, že § 53 ods. 4 písm. v) Občianskeho zákonníka za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve považuje najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa uhradenie plnení, o ktorých spotrebiteľ nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný, ktorých úhrada nebola upravená v zmluve alebo za ktoré spotrebiteľ nedostáva dohodnuté protiplnenie.

6. Za nesprávne uvedení, v rozpore s § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. potom považoval aj celková čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Žalovaným sú spotrebiteľovi predkladané aj predzmluvné informácie ako formulár štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere. Súčasťou formulára je aj informácia o výške RPMN a o výške poplatku za spracovanie úveru, ktorá slúži na porovnanie cien rôznych úverov. Súčasne, resp. bezprostredne po predložení informácie dňa 16.5.2016 je spotrebiteľovi predložená na podpis zmluva, ktorej uvedené zmluvné podmienky sú upravené odlišne, a to tak, že žalovaný si neuplatňuje z ponúkanej zmluvy žiadny poplatok za spracovanie úveru a RPMN predstavuje 0 %. Mal za to, že veriteľ alebo finančný agent je povinný spotrebiteľovi poskytnúť zrozumiteľnú, stručnú a zreteľnú informáciu o RPMN. Opísaný postup žalovaného preto súd prvej inštancie vyhodnotil ako klamlivé konanie, nekalú obchodnú prax s poukazom na § 7 ods. 4 a § 8 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z., nakoľko je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a minimálne môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ktorému je adresovaná, zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože obsahuje nesprávne informácie a je preto nepravdivá, alebo akýmkoľvek spôsobom uvádza do omylu alebo môže viesť do omylu priemerného spotrebiteľa.

7. Súd prvej inštancie sa tiež zaoberal samotným charakterom poplatku za spracovanie úveru, a protiplnenia, ktoré mu je žalovaným za tento poplatok dodané. Spracovanie úveru považoval za bežnú a riadnu činnosť banky ako súčasť poskytovania úverov. Dôvodil, že samotné poskytnutie úveru vyžaduje jeho predchádzajúce spracovanie, či už spracovanie zmluvnej dokumentácie, alebo vyhodnotenie bonity klienta a iné úkony smerujúce k rozhodnutiu o uzatvorení (alebo neuzatvorení) zmluvy o úvere, čo je však súčasť bežnej agendy banky, ktorej činnosťou je práve poskytovanie úverov. Súd prvej inštancie preto nevidel žiaden logický a rozumný dôvod, pre ktorý by takáto činnosť banky smerujúca k realizácii jej vlastných podnikateľských aktivít, kde zisk predstavuje úrok za poskytnutý úver, mala byť hradená spotrebiteľom vo forme poplatku. Konštatoval, že pre spotrebiteľský právny vzťah vychádzajúc aj z európskej judikatúry je typická tzv. teória skutočného plnenia, ktorá spočíva v tom, že spotrebiteľ má platiť len za skutočne dodanú službu. Za neprijateľnú zmluvnú podmienku sa považuje podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmu dodávateľa (rozsudok ESD C-26/13, P. K., S. K. T. proti OTP Jelzálogbank Zrt z 30. apríla 2014, bod 58). Súd preto zároveň vo vzťahu k poplatku za spracovanie úveru vo výške 80 eur dospel k záveru, že ide o zmluvné ustanovenie, ktoré požaduje od spotrebiteľa uhradenie plnenia, o ktorom nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný a za ktoré spotrebiteľ fakticky nedostáva protiplnenie, preto takto dohodnutú zmluvnú podmienku posúdil ako neprijateľnú podmienku.

8. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že už uvedené nedostatky s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b), písm. d) a písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. majú za následok, že žalovaným poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Považoval ďalej za potrebné uviesť, že aj v prípade, že zmluva obsahuje údaj vyžadovaný všeobecne záväznou právnou úpravou, avšak tento nevychádza z korektné poskytnutých údajov spotrebiteľovi, je potrebné dospieť k záveru o absencii vyžadovanej náležitosti zmluvy. Opačný výklad by znamenal možnosť dodávateľa poskytnúť akékoľvek formálne údaje bez ohľadu na to, či by zodpovedali skutočne dojednaným zmluvným podmienkam. Z vyššie uvedených dôvodov, preto súd prvej inštancie žalobe v časti určenia, že zmluva o spotrebiteľskom OTP IDEAL úvere číslo zmluvy: 0050 2003 16 SUR uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným 16.5.2016 je bezúročná a bez poplatkov podľa zákona č. 129/2010 Z.z., vyhovel.

9. Pre úplnosť dodal, že zmluva v rozpore s § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. tiež neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pretože v čl. IV. bod 1 zmluvy je uvedené, že anuitná splátka zahŕňa splátku istiny a aj úroku; z uvedeného nevyplýva výška jednotlivých zložiek

mesačnej splátky, nie je zrejmé, v akej výške je v tej - ktorej jednotlivjej splátke zahrnutá príslušná časť úverovej istiny a v akej výške úroky. Mal za to, že spotrebiteľ nemá reálnu možnosť uvedenú výšku si vypočítať, nakoľko dlžník v zmluve oprávňuje banku, aby sama odpisovala peňažné prostriedky z úverového účtu a aj z akéhokoľvek iného účtu dlžníka vo výške splatných záväzkov a vykonávala anuitné splátky úveru, splátky istiny, splátky úrokov, ale aj úrokov z omeškania a poplatkov, pričom účelové určenie každej platby si takto určuje veriteľ bez konkrétnej dohody so spotrebiteľom, a to aj na úhradu iných pohľadávok ako istiny a úroku. Vnútroštátna úprava teda predpokladá prehľadné členenie jednotlivých zložiek splátky úveru. Nestotožnil sa s obranou žalovaného, ktorý poukazoval na článok 10 ods. 2 v spojení s čl. 22 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS a bodom 3. výroku Rozsudku Európskeho dvora zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti K. A., podľa ktorého článok 10 ods. 2 písm. h) a písm. i) Smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny a že tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Uviedol, že článok 10 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS obsahuje harmonizáciu, pokiaľ ide o náležitosti, ktoré musia byť nevyhnutne obsahom zmluvy o úvere, avšak v čase uzatvorenia zmluvy o úvere Slovenská republika pri implementácii Smernice do zákona povinnosť tzv. úplnej harmonizácie nespĺnila. Ako bolo pripomenuté v bode 47 rozsudku vo veci C-42/15, článok 10 ods. 2 písm. h) tejto Smernice stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Vnútroštátna právna úprava však upravuje povinnosti zmluvných strán, najmä na strane dodávateľa služby, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere nad rámec Smernice, preto skúmal, či je možné priznať smernici priamy účinok, a ak jej priamy účinok priznať nemôže, či jej môže priznať nepriamy účinok (teda vykladať zákon eurokonformne), alebo či nepriamy účinok priznať nemôže. Ozrejmil, že § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. je ustanovením kogentným, absencia náležitostí upravených v tomto ustanovení má zásadný právny následok, preto dotknuté ustanovenie nie je možné vykladať eurokonformne. Súdny sú síce povinný vykladať vnútroštátne právo vo svetle znenia a účelu Smernice ako prameňa práva Európskej únie sekundárnej povahy, tento výklad nie je absolútny (nejedná sa totiž o priamy účinok), pričom vychádzajúc z jazykového výkladu mal za to, že zákon vyžaduje členenie splátky na splátky istiny, splátky poplatkov a splátky úrokov. Povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah Smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva považoval za obmedzenú všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, ktorá nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva (Adeneler, C-212/04, Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 4.7.2006). Aj keď prijatím zákona č. 279/2017 Z.z. prišlo k zosúladeniu zákona a Smernice, s poukazom na čl. VXII účinnosť zmeny ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) (v prospech eurokonformného výkladu) je od 1.5.2018. Následkom aj tohto nedostatku zmluvy dospel k záveru, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov.

10. Vo vzťahu k petitu 2/ až 4/ sa súd prvej inštancie prioritne zaoberal skúmaním naliehavého právneho záujmu žalobcu na určenie v zmysle § 137 písm. c) C.s.p., nakoľko tento nevyplýva z osobitného predpisu a ani nejde o určenie právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu (§ 137 písm. d.) C.s.p.) a dospel k záveru, že žalobe v tejto časti nie je možné vyhovieť. Preukázanie, že žalobca má naliehavý právny záujem na ním požadovanom určení, je jedným z predpokladov úspešnosti tzv. určovacej žaloby. Poukázal na ustálenú judikatúru súdov podľa ktorej naliehavý právny záujem na určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, je daný najmä vtedy, ak by bez určenia bolo právo žalobcu ohrozené, alebo jeho postavenie by sa stalo neistým. Takáto neistota musí existovať v čase rozhodovania súdu v merite. Mal za to, že už určením že zmluva je bezúročná a bez poplatkov sa odstraňuje neistota v právnom vzťahu žalobcu a žalovaného, avšak súd žiadnym spôsobom nemôže zasahovať do zmluvnej autonómie v súkromných vzťahoch a určovať zmluvné podmienky, teda aj výšku splátky v zmluve o spotrebiteľskom úvere, prípadne určovať, že tie - ktoré splátky nie je povinný žalovanému uhradiť. Takéto určenie by ani nemohlo predísť žalobe na plnenie, nakoľko netvorí prekážku rozhodnutej veci vo vzťahu k prípadnej žalobe na plnenie. Z uvedeného dôvodu žalobu v týchto častiach zamietol.

11. Na uvedenom základe súd prvej inštancie za použitia § 52 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 52a ods. 1, ods. 2, § 53 ods. 1, § 53 ods. 2, ods. 3, ods. 5, ods. 6, § 3 ods. 1, § 37 ods. 1, § 39, § 41 Občianskeho zákonníka,

§ 1 ods. 2, § 2 písm. a), písm. b), písm. d), § 7 ods. 1, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., § 137 písm. c) a § 298 ods. 1, ods. 2 C.s.p. určil, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov. V dôsledku neprijateľnosti zmluvného dojednanja poplatku za spracovanie úveru uzavrel, že žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia ako plnenia, ktoré poskytol žalovanému z neplatného právneho úkonu a zaviazal žalovaného na zaplatenie 80 eur titulom vrátenia poplatku za spracovanie úveru, ktorá povinnosť žalobcovi od počiatku nevznikla; vo zvyšku žalobu zamietol. Ozrejmil, že bezdôvodné obohatenie predstavuje záväzkový právny vzťah, z ktorého pohľadávka vzniká tomu, na koho úkor sa iný bezdôvodne obohatil, a dlh tomu, kto obohatenie získal. Ak tento dlh (povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie) nespočíva v povinnosti vydať vec, ale v platobnej povinnosti, je nepochybné, že ide o dlh peňažný, s ktorého riadnym a včasným nesplnením spája § 517 Občianskeho zákonníka nepriaznivý dôsledok vzniku omeškania na strane dlžníka s právom veriteľa požadovať okrem plnenia aj úroky z omeškania (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 2895/1999). Neexistencia právneho dôvodu od začiatku znamená, že vôbec nenastala právna skutočnosť, ktorá by mala za následok vznik právneho vzťahu, obsahom ktorého by bola povinnosť a zároveň právo na poskytnuté plnenie. Nakoľko čas plnenia v prípade vydania bezdôvodného obohatenia nie je ustanovený právnym predpisom, je žalovaný v omeškaní s povinnosťou vydať predmet bezdôvodného obohatenia od prvého dňa po tom, čo ho o plnenie žalobca požiadal (§ 563 Občianskeho zákonníka). Žalobca nepreukázal okamih doručenia kvalifikovanej výzvy na plnenie žalovanému, preto súd prvej inštancie za preukázateľné doručenie výzvy na plnenie považoval doručenie žaloby 16.3.2017. Žalovaný je potom v omeškaní s vydaním bezdôvodného obohatenia počnúc dňom 17.3.2017 až do zaplatenia; nakoľko omeškanie žalovaného trvá, žalobu v časti príslušenstva za obdobie od 16.5.2016 do 17.3.2017 zamietol. Výšku úroku z omeškania ustálil s poukazom na § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. a táto predstavuje 5 % ročne. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a v konaní úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, nakoľko bola v konaní neúspešná iba v nepatrnej časti.

12. Proti rozsudku podal žalovaný odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h), písm. d) a písm. f) C.s.p.; žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých vyhovujúcich častiach zmeniť a žalobu zamietnuť. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C.s.p.) možno konštatovať, že v ňom namietal nesprávne právne posúdenie úveru ako bezúročného a bez poplatkov a nesprávne právne posúdenie zmluvného ustanovenia zaväzujúceho žalobcu zaplatiť poplatok za spracovanie úveru ako neprijateľnej zmluvnej podmienky. Súčasne namietal, že súd prvej inštancie konanie žalovaného označil za klamlivé. Vo vzťahu k absencii náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uviedol, že RPMN je uvedená v čl. I. bode 3 úverovej zmluvy; celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, je uvedená v čl. I. bode 4 úverovej zmluvy, pričom súd prvej inštancie absenciu uvedených náležitostí odvodzuje od chybne uvedených údajov o RPMN a výške poplatku za spracovanie úverového obchodu v tlačive Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere, pričom zdôraznil, že dôsledky porušenia povinností veriteľa sú uvedené v § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. a tieto dôsledky nie je možné ľubovoľne vzťahovať na iné porušenia, ako na porušenia uvedené v cit. ustanovení. Zákonný dôsledok bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nastupuje v prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere, t.j. nie predzmluvné informácie, neobsahuje údaj o RPMN a celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť; úverová zmluva však tieto údaje obsahuje a správnosť ich výpočtu dokonca súd podložil overením zo všeobecne dostupných zdrojov. Žalobca naopak, napriek tomu že argumentoval nesprávnosťou RPMN, v žiadnom zo svojich podaní neuviedol, aká by podľa neho mala byť správna RPMN, a rovnako správny údaj o RPMN neuvádza ani súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Ak mal súd prvej inštancie za to, že uvedené nesprávne predzmluvné informácie predstavujú porušenie zákona zo strany žalovaného, zo strany súdu bolo potrebné postupovať v zmysle iných právnych predpisov. Posúdenie chybnosti údajov o RPMN a poplatku za spracovanie úveru v predzmluvných informáciách ako dôvodu na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru predstavuje podľa názoru žalovaného nesprávne právne posúdenie veci.

13. Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že z úverovej zmluvy nie je jasné, čo vstupuje do výpočtu RPMN a že úverová zmluva neobsahuje predpoklady výpočtu RPMN, nakoľko údaje, ktoré vstupujú do výpočtu RPMN (tzv. parametre úveru), nemusí zmluva o spotrebiteľskom úvere na jednom mieste súhrnne uvádzať - tieto parametre, ktoré vstupujú do výpočtu RPMN stanovuje zákon č. 129/2010 Z.z. a to v prílohe č. 2 prostredníctvom základnej rovnice vyjadrujúcej RPMN, ktorá kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej. Všetky povinné parametre úveru, od ktorých sa

výpočet RPMN v zmysle prílohy č. 2 odvíja, pritom zmluva o úvere obsahuje a zákon č. 129/2010 Z.z. neuvádza, že tieto musia byť v rámci zmluvy o spotrebiteľskom úvere sústredené spolu na jednom mieste. Parametre úveru (t.j. údaje, na základe ktorých je vypočítaná RPMN) však nie je možné stotožňovať s predpokladmi výpočtu RPMN. Predpoklady výpočtu RPMN sú uvedené v § 19 ods. 3, ods. 4 a ods. 5 zákona č. 129/2010 Z.z. a ide o nasledovné predpoklady: 1/ predpoklad, že zmluva o spotrebiteľskom úvere zostane platná dohodnutý čas a že veriteľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, 2/ predpoklad, že úroková sadzba spotrebiteľského úveru a ostatné poplatky zostanú nemenné a budú platiť až do konca platnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ak zmluva o spotrebiteľskom úvere umožňuje zmeny úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a zmenu poplatkov zahrnutých v ročnej percentuálnej miere nákladov, ktoré sa však nedajú určiť v čase jej výpočtu), 3/ dodatočné predpoklady - uvedené v prílohe č. 2 zákona 129/2010 Z.z.. Predpoklady výpočtu RPMN obsahuje zmluva o úvere v čl. I bode 3.

14. Vo vzťahu k absencii náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. - údaj o mene, priezvisku, dátume narodenia, rodné číslo a adresa trvalého pobytu spotrebiteľa uviedol, že úverová zmluva tieto náležitosti obsahuje, a to v záhlaví; súd prvej inštancie vo vzťahu k absencii tejto náležitosti ďalej svoj právny názor nerozvádza, ani nevysvetľuje, preto žalovaný napadnutý rozsudok v tejto časti považuje za nepreskúmateľný, čo predstavuje vadu v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p..

15. Za nesprávne ďalej považoval konštatovanie súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahuje ani náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. 1) zákona č. 129/2010 Z.z., t.j. výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Mal za to, že tieto údaje sú uvedené v čl. IV bod 1. úverovej zmluvy, nakoľko žalobca ako dlžník v zmysle zmluvy v prospech žalovaného nerealizuje osobitne splátku istiny a splátku úrokov (ako tomu býva napr. v prípade úverov pre korporátnych klientov, t.j. právnické osoby, kde sa istina a úroky splácajú osobitnými splátkami v rôznych výškach, s rôznou splatnosťou; žalobca ako dlžník nespláca osobitnou splátkou s osobitnou splatnosťou pravidelné mesačné poplatky, ale žalobca ako dlžník mesačne realizuje len 1 anuitnú splátku, ktorá splátka zahŕňa splátku istiny aj splátku úrokov (viď čl. IV bod 1. zmluvy)). Úverová zmluva obsahuje dohodu o amortizácii istiny v zmysle § 9 ods. 3 zmluvy (čl. IV bod 1, z ktorého vyplýva že istina pohľadávky sa spláca postupne), v prípade potreby dlžníka získať prehľad o aktuálnej výške pohľadávky žalovaný poskytuje bezplatne a kedykoľvek počas trvania úverovej zmluvy na požiadanie klientov výpis vo forme amortizačnej tabuľky (čl. IV bod 8. zmluvy); úver poskytnutý podľa zmluvy nemá rôzne úrokové sadzby ale je úročený len jednou úrokovou sadzbou, a preto sa zákonná povinnosť o uvedení "prípadného poradia, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia" na zmluvu nevzťahuje.

16. Zastával názor, že v zmysle § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. zákon nestanovil povinnosť uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov samostatne a nielen explicitne, ale k takémuto výkladu nemožno dospieť ani výkladom predmetného ustanovenia. Ozrejmil, že v zmysle § 27 zákona č. 129/2010 Z.z. v spojení s jeho prílohou č. 1 sa prostredníctvom zákona prevzali do nášho vnútroštátneho právneho poriadku právne záväzné akty EÚ a to Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS; ako aj jej neskoršia zmena v zmysle Smernice Komisie 2011/90/EÚ z 14.11.2011, ktorou sa mení a dopĺňa časť II prílohy I k smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES (ďalej spoločne len ako "Smernica"), pričom Súdny dvor Európskej únie (ďalej len "ESD") už vo svojom Rozsudku z 12.7.2012 vo veci C - 602/10 vyslovil, že "... článok 22 ods. 1 Smernice 2008/48, vykladaný vzhľadom na jej odôvodnenia 9 a 10, sa musí chápať v tom zmysle, že pokiaľ ide o úverové zmluvy patriace do pôsobnosti tejto Smernice, na ktoré odkazuje vnútroštátny súd v rámci tejto otázky, hoci nie sú predmetom sporu vo veci samej, uvedená smernica stanovuje úplnú a kogentnú harmonizáciu, ktorá v oblastiach, ktorých sa táto harmonizácia špecificky týka, bráni tomu, aby členské štáty zachovali alebo zaviedli iné vnútroštátne ustanovenia, ako ona sama obsahuje." (bod 63. odôvodnenia uvedeného rozsudku ESD). Následne poukázal na výklad čl. 10 ods. 2 písm. h) a písm. i) cit. Smernice. Rovnaký záver o neexistencii povinnosti veriteľa uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere amortizačnú tabuľku (rozpis každej splátky zvlášť na istinu, zvlášť na úroky a zvlášť na poplatky), vyplýva aj zo systematického výkladu zákona č. 129/2010 Z.z. ako celku, kedy zákon v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy upravuje v § 9 ods. 2 písm. 1) ako obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere i "právo

spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere", t.j. pri komplexnom pohľade na úpravu zákona, použitím gramatického, systematického a eurokonformného výkladu cit. ustanovenia považoval za zjavné, že úmyslom zákonodarcu nebolo, aby takáto amortizačná tabuľka musela byť súčasťou zmluvy, ale musí byť spotrebiteľovi poskytnutá na požiadanie. Ako vyplýva zo Smernice a vyššie uvedených rozhodnutí ESD, úmyslom zákonodarcu to ani byť nemohlo. Poukázal tiež na nález Ústavného súdu SR PL. ÚS 3/09, zo dňa 26.1.2011, v ktorom sa ústavný súd hlási k prednosti práva EÚ a je v ňom vyjadrené, že každé vnútroštátne ustanovenie, ktoré je v rozpore s právom EÚ sa neuplatní alebo inak povedané každé vnútroštátne ustanovenie musí byť v súlade s právom EÚ, aby sa mohlo uplatniť (tzv. eurokonformný výklad). Nesúhlasil preto s názorom súdu prvej inštancie, že eurokonformný výklad nemá oporu v právnom poriadku.

17. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie o údajnej neplatnosti zmluvného ustanovenia, zaväzujúceho žalobcu zaplatiť poplatok za spracovanie úveru vo výške 80 eur z dôvodu že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Objasnil, že § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka za neprijateľné zmluvné podmienky považuje také zmluvné ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa; to však neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Mal za to, že poplatok za spracovanie úveru predstavuje dohodu zmluvných strán o cene hlavného predmetu plnenia, ktorá spĺňa podmienky uvedené v § 53 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka, a preto nepredstavuje neprijateľnú podmienku. Poplatok za poskytnutie, resp. spracovanie úveru nie je v zakázaný ani podľa zákona č. 129/2010 Z.z. v zmysle ktorého je možné v prípade poskytnutia spotrebiteľského úveru od spotrebiteľa požadovať zaplatenie poplatkov, pokiaľ sú tieto jednoznačne a zreteľne definované v zmluve o spotrebiteľskom úvere; pričom táto požiadavka v prípade poplatku za spracovanie úveru vo výške 80 eur bola splnená. Navyše, ako súd prvej inštancie sám uviedol, zmluva o úvere je absolútnym obchodom v zmysle § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka, pričom na zmluvný vzťah je potrebné aplikovať, pokiaľ ide o úverový vzťah so spotrebiteľom, aj ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z.z.. Podľa § 499 Obchodného zákonníka platí, že za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa. Poplatok za spracovanie úveru je odplatom za poskytnutie úveru v zmysle § 499 Obchodného zákonníka, a preto teóriu skutočného protiplnenia v zmysle európskej judikatúry na prípad poplatku za spracovanie úveru nie je možné aplikovať. Posúdenie zmluvného poplatku za spracovanie úveru vo výške 80 eur ako neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa právneho názoru žalovaného predstavuje nesprávne právne posúdenie veci.

18. Pokiaľ ide o údajné klamlivé konanie žalovaného ako dodávateľa, resp. nekalú obchodnú prax s poukazom na § 7 ods. 4 a § 8 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa vysvetlil, že už vo vyjadrení z 29.3.2017 uviedol, že chybné uvedenie údajov o RPMN a poplatku za poskytnutie úveru v predzmluvných informáciách nepredstavovalo zámer oklamať ani zaviesť žalobcu ako spotrebiteľa; k uvedeniu týchto chybných údajov do predzmluvných informácií došlo podľa všetkého v dôsledku zlyhania ľudského faktora - pochybenia zamestnancov pobočky žalovaného pri spracovaní úverového obchodu žalobcu a zadaní nesprávnych údajov do systému, z ktorého bolo následne tlačivo Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere vytlačené. Podotkol, že predzmluvné informácie zároveň obsahovali správne údaje o celkovej výške úveru, celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, o úrokovej sadzbe, o výške ostatných poplatkov. Preto podľa jeho názoru žalobca (aj ako spotrebiteľ) ťažko mohol dospieť k záveru, že RPMN bude skutočne vo výške 0 % ročne ako bolo uvedené v predzmluvných informáciách, a že táto skutočnosť predstavovala výraznú motiváciu k uzatvoreniu zmluvy. Zároveň mal za to, že napadnutý rozsudok vo vzťahu k záveru súdu o tom, že tieto chybné údaje v predzmluvných informáciách predstavujú klamlivé konanie a nekalú obchodnú prax, neobsahuje náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p. nakoľko súd prvej inštancie nevysvetlil, ani nezdôvodnil, prečo mal za preukázané tvrdenie žalovaného a nie tvrdenie žalobcu; táto skutočnosť bola v konaní sporná a nebola ani predmetom dokazovania (prostredníctvom výsluchu strán sporu).

19. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach ako vecne správny potvrdiť. Nestotožnil sa s právnou argumentáciou žalovaného, nakoľko tento nevykladá právne závery súdu prvej inštancie z hľadiska posúdenia celého kontextu. Mal za to, že súd prvej

inštalácie jasne a zrozumiteľne deklaroval, že po posúdení obsahu zmluvy o úvere dospel zhodne so žalobcom k záveru, že zmluva neobsahuje korektnú úpravu všetkých podstatných náležitostí, pričom poukázal na niekoľko na seba nadväzujúcich väd zmluvy o spotrebiteľskom úvere (a s ňou súvisiacich listinných dokumentov) a to (i) absenciu predpokladov výpočtu RPMN, (ii) nekorektný a netransparentný údaj o RPMN a celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, (iii) a to nielen v nadväznosti na nesprávne uvedenie údajov v zmluve a vo formulári označenom ako Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, (iv) ale súčasne aj v nadväznosti na neprijateľnosť zmluvnej podmienky a to poplatku za spracovanie úveru vo výške 80 eur. Poukázal na to, že v bode 54 napadnutého rozsudku súd prvej inštalácie jasne konštatuje, že aj v prípade, že zmluva obsahuje údaj vyžadovaný všeobecne záväznou právnou úpravou, avšak tento nevychádza z korektné poskytnutých údajov spotrebiteľovi, je potrebné dospieť k záveru o absencii vyžadovanej náležitosti zmluvy. Opačný výklad by znamenal možnosť dodávateľa poskytnúť akékoľvek formálne údaje bez ohľadu na to, či by zodpovedali skutočne dojednaným zmluvným podmienkam.

20. Nepovažoval za pravdivé tvrdenie žalovaného, že v žiadnom zo svojich podaní neuviedol, aká by podľa neho mala byť správna RPMN, nakoľko vo svojich písomných podaniach a rovnako aj na súdnom pojednávaní 10.1.2018 jasne zdôvodnil, z akého dôvodu je výpočet RPMN (a súčasne aj výška celkovej čiastky) nesprávny. V nadväznosti na právnu argumentáciu žalobcu o neprijateľnosti poplatku za spracovanie úveru vo výške 80 eur ozrejmil, že tým, že žalovaný poplatok za spracovanie úveru vo výške 80 eur zahrnul (hoci nikdy nemal na predmetný poplatok žiaden nárok z dôvodu, že sa jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku), bola výška RPMN určená v zmluve nesprávne a z uvedeného dôvodu bola súčasne nesprávne uvedená aj celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ v súvislosti s poskytnutým úverom zaplatiť.

21. Žalovaný teda nikdy nemal zahrnúť poplatok za spracovanie úveru vo výške 80 eur, ktorý je neprijateľnou zmluvnou podmienkou (a na ktorého plnenie tak nikdy nemal žiaden právny nárok) do výpočtu RPMN a výpočtu celkovej čiastky, a preto sú oba tieto údaje v zmluve uvedené nesprávne, s čím sa stotožnil aj súd prvej inštalácie, ktorý jasne v bode 50 rozsudku konštatoval, že zmluva neobsahuje v rozpore s § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. korektný a transparentný údaj o RPMN a transparentný údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Nad rámec uvedeného uviedol, že na súdnom pojednávaní 10.1.2018 založil do spisu aj tabuľku výpočtu RPMN (využívajúc pri tom rovnaký internetový portál pre výpočet RPMN ako žalovaný), z ktorého je zrejmé, že ak sa do výpočtu RPMN a celkovej čiastky nezapočíta poplatok za spracovanie úveru vo výške 80 eur, oba tieto údaje sú odlišné od údajov uvedených v zmluve.

22. Nestotožnil sa s názorom žalovaného, že zmluva obsahuje predpoklady, ktoré boli použité na výpočet RPMN, nakoľko všeobecná formulácia predpokladov obsiahnutých v čl. I bod 3 zmluvy, na ktorú žalovaný odkazuje neposkytuje spotrebiteľovi žiadne informácie, z ktorých by bolo zrejmé čo presne a v akej výške (sume) vstupuje do výpočtu RPMN, pričom v zmysle teleologického výkladu a výkladu e - ratione legis ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. nepostačuje len neurčitá a všeobecná formulácia, nakoľko účelom predmetného zákona o spotrebiteľských úveroch bolo jasne, zrozumiteľne a transparentne informovať spotrebiteľa o jeho záväzku, ku ktorému pristupuje, poskytnúť mu jednotlivé informácie tak, aby im porozumel a nie využívať len vágne a nič nehovoriace ustanovenia. Uvedené jasne vymedzil aj samotný zákonodarca tým, že stanovil ako nepostačujúce uvedenie len samotnej výšky RPMN, ale nutnosť uviesť aj všetky predpoklady použité pre jej výpočet.

23. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že zmluva obsahuje aj zákonom vyžadované náležitosti - údaj o počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ktoré sú uvedené v čl. IV bod I., pretože žalovaný v rozpore s § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. v zmluve uviedol len výšku mesačnej anuitnej splátky, avšak bez jej povinného rozčlenenia na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Súčasne bližšie ozrejmil svoj právny názor na výklad cit. ustanovenia s tým, že výklad, ktorý podáva spolu so súdom prvej inštalácie svedčí niekoľko spôsobov jeho výkladu (gramatický - jazykový, logický, teleologický a tiež historický) a tieto ďalej rozviedol, pričom zdôraznil, že § 9 ods. 2 písm. 1) zákona č. 129/2010 Z.z. je kogentným ustanovením zákona; kogentnosť ustanovení zákona znamená, že sa jedná o také ustanovenia právnych predpisov od ktorých sa zmluvné strany v zmluve nemôžu odchýliť. V praxi to znamená, že zákon určuje konkrétne práva a povinnosti zmluvných strán, resp. náležitosti zmluvy.

24. Mal za to, že žalovaný si zrejme neuvedomuje a zjavne opomína aj funkciu určitej kontroly zo strany spotrebiteľa, pretože rozpísaním jednotlivých splátok tak v konečnom dôsledku môže spotrebiteľ navyše sledovať a skontrolovať na akú časť anuitnej splátky a v akej výške bude žalovaný rozrátavať jednotlivé prijaté splátky a súčasne najmä s poukazom na možnosť predčasného splatenia spotrebiteľského úveru (kedy má veriteľ možnosť požadovať úroky len do tohto okamihu), si spotrebiteľ môže reálne skontrolovať, či veriteľ nezahrnul do tejto sumy aj nejaké úroky či poplatky navyše, na ktoré už po správnom nemale od spotrebiteľa žiaden právny nárok.

25. Nestotožnil sa s názorom o možnosti euro-konformného výkladu § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z., nakoľko s poukazom na znenie samotného zákona 129/2010 Z.z. a znenie Smernice je zrejme, že Slovenská republika povinnosť tzv. úplnej implementácie porušila a pri implementácii Smernice sa odchyľila od jej ustanovení tým spôsobom, že išla nad rámec ustanovenia Smernice a do vnútroštátneho práva celkom jednoznačne zaviedla povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Ak by zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje Smernica, je zrejme, že by použil rovnakú právnu terminológiu, pričom otázkou (ne)možnosti euro-konformného výkladu zákona č. 129/2010 Z.z. sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne zaoberal a v zhode s právnou argumentáciou žalobcu konštatoval jeho nemožnosť. Mal za to, že nie je možné sa opierať ani o nález Ústavného súdu SR PL. ÚS 3/2009, zo dňa 26.1.2011, nakoľko v danom prípade sa hovorí o neuplatnení každého vnútroštátneho ustanovenia, ktoré je v rozpore s právom Spoločenstva, avšak ako už žalobca niekoľkokrát konštatoval, § 9 ods. 2 písm. l) nie je v "rozpore" s právom Spoločenstva, ale ide nad rámec Smernice, pričom ešte väčšmi napĺňa ciele samotnej Smernice, ktorými boli zrozumiteľnosť, transparentnosť a dostatočná informovanosť spotrebiteľa o rozsahu a obsahu jeho záväzku. Právne závery súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru vzhľadom na absenciu náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. považuje za správne a plne v súlade so zákonom.

26. Nesúhlasil ani s názorom žalovaného, že poplatok za spracovanie úveru predstavuje dohodu zmluvných strán o cene hlavného predmetu plnenia, ktorá spĺňa podmienky uvedené v § 53 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, a preto nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku a je odplatom za poskytnutie úveru v zmysle § 499 Obchodného zákonníka a preto teóriu skutočného protiplnenia v zmysle európskej judikatúry na prípad poplatku za spracovanie úveru nie je možné aplikovať. Ozrejmil, že zmluvné podmienky vzťahujúce sa na hlavný predmet plnenia sa musia chápať ako podmienky, ktoré upravujú základné plnenia tejto zmluvy a ktoré ju charakterizujú. Naopak, ostatné podmienky majú vedľajšiu povahu a ako také nie sú vylúčené zo súdneho prieskumu. Pokiaľ ide o primeranosť ceny, tá sa týka primeranosti medzi určenou cenou alebo odmenou na jednej strane a tovarom či službami, ktoré sa za ňu majú poskytnúť ako protihodnota, pričom toto vylúčenie zo súdneho prieskumu treba vnímať v tom zmysle, že neexistuje nijaký sadzobník alebo právne kritérium na určenie presného rámca preskúmania tejto primeranosti (s výnimkou určitých zákonom stanovených limitov a tzv. úverových stropov z hľadiska neprimeranosti výšky odplaty či úrokov z omeškania). Poplatok za spracovanie úveru, ktorý si žalovaný účtoval na úkor žalobcu ako spotrebiteľa, nepredstavuje samu podstatu zmluvného vzťahu, ale má doplnkovú povahu. Hlavným predmetom plnenia, je hlavný záväzok spotrebiteľa splácať jednotlivé splátky úveru výmenou za poskytnutie sumy (istiny) úveru.

27. Pokiaľ ide o podstatu neprijateľnosti predmetného poplatku za spracovanie úveru, tento je neprijateľný z dôvodu, že (i) nebol individuálne dojednaný, (ii) predstavuje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a (iii) nemá pre spotrebiteľa žiaden preukázateľný prínos a slúži len záujmom dodávateľa, pričom tento poplatok je navyše inkasovaný už pri poskytnutí úveru. Vzhľadom na uvedené tak predmetný poplatok za spracovanie úveru jasne napĺňa charakteristiku neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

28. Nepovažoval za správne ani tvrdenie žalovaného, že nie každý poplatok má zodpovedať určitej povinnosti poskytovanej druhou zmluvnou stranou. Naopak v zmysle tzv. teórie skutočného plnenia, by mal poplatok korešpondovať s nejakým predmetom plnenia. Zákon o spotrebiteľských úveroch predpokladá existenciu inštitútu poplatku, no nemožno prijať záver, že pod pojem poplatok možno subsumovať akúkoľvek sumu určenú veriteľom predstavujúcu úhradu jeho nákladov. Tento poplatok je účtovaný bez toho, aby zaň banka ergo žalovaný poskytla žalobcovi konkrétne plnenie a predstavuje "dvojité zaťaženie spotrebiteľa" za tú istú službu, teda spracovanie/poskytnutie úveru (či už poplatok

zahŕňa úkony ako spracovanie údajov, zistenie kvitancie alebo inú službu, ktorá ale v konečnom dôsledku slúži len účelom žalovaného ako banky), pričom túto skutočnosť žalobca a rovnako aj súd prvej inštancie vnímajú ako neprimerané (dvojité) zaťaženie spotrebiteľa (ktorý si peňažné prostriedky v konečnom dôsledku požičiava z dôvodu nepriaznivej finančnej situácie) a spôsobuje významnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa.

29. Vo vzťahu ku klamlivému konaniu poukázal na to, že súd prvej inštancie v súvislosti s mylným a zmätočným informovaním žalobcu ako spotrebiteľa o výške poplatku za spracovanie úveru a výške RPMN, ktorých údaje sú uvedené odlišne v rámci Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere a v zmluve, postup žalovaného vyhodnotil, ako klamlivé konanie, nekalú obchodnú praktiku s poukazom na § 7 ods. 4 a § 8 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z., nakoľko je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a minimálne môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ktorému je adresovaná, zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože obsahuje nesprávne informácie a je preto nepravdivá, alebo akýmkoľvek spôsobom uvádza do omylu alebo môže viesť do omylu priemerného spotrebiteľa, pričom považoval za právne irelevantné (a žalovaný to ani nijakým spôsobom okrem svojho nepodloženého tvrdenia nepreukázal), či sa jednalo o zámerné úmyselné nesprávne informovanie spotrebiteľa alebo nedbanlivosť spôsobenú chybou ľudského faktora (ako namieta žalovaný), čo však v konečnom dôsledku považuje za právne bez významu, pretože konečnou a preukázanou skutočnosťou bolo, že žalovaný nesprávne informoval spotrebiteľa a to v takom rozsahu a takým spôsobom, že súd toto konanie správne vyhodnotil ako v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, ktoré môže narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa a ovplyvniť jeho správanie ohľadne obchodnej transakcie, pričom jednoznačne a preukázateľne sa jednalo o nesprávne poskytnutú informáciu a tak informáciu, ktorá bola nepravdivá a spôsobilá viesť spotrebiteľa v omyl, pričom žalovaný nenavrhol vykonať výsluch žalobcu (spotrebiteľa) ako jeden z dôkazných prostriedkov, na odstránenie údajných rozporov, ktoré však podľa názoru žalobcu ani neexistovali, pretože obe strany sporu zhodne v konaní pred súdom prvej inštancie (a preukázateľne na základe listinných dôkazov) konštatovali odlišnosť údajov v zmluve a v Štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere.

30. Žalovaný v odvolacej replike v plnom rozsahu zotrval na skutkovej a právnej argumentácii obsiahnutej v odvolaní a vo vzťahu k údajnej absencii náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 písm. 1) zákona č. 129/2010 Z.z. v zmluve o úvere poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.2.2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017.

31. Žalobca v odvolacej duplike v plnom rozsahu zotrval na svojej skutkovej, vecnej ako aj právnej argumentácii uvedenej vo všetkých svojich podaniach. K uzneseniu Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.2.2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017 uviedol, že toto nemožno považovať za smerodajné, nakoľko nejde o stanovisko občianskoprávneho kolégia (teda nejde o rozhodnutie zásadného významu uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, a preto nepredstavuje formálne záväzné rozhodnutie - ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, od ktorej nie je možné sa odkloniť, resp. je to možné len vo výnimočných prípadoch. Predmetné rozhodnutie považoval za vágne a arbitrárne, pretože vo svojom odôvodnení sa vôbec do hĺbky predmetu sporu nezaoberala otázkou (ne)možnosti euro-konformného výkladu sporného ustanovenia z hľadiska piatich kritérií, na ktoré poukázal vo svojich jednotlivých podaniach a podrobil danú problematiku rozsiahlej analýze. Bol názoru, že najvyšší súd naopak len veľmi stroho a bez akéhokoľvek bližšieho odôvodnenia skonštatoval, že euro-konformný výklad je možný, teda sa vôbec nezaoberala otázkou, prečo je možný euro-konformný výklad zákona, ak je nepopierateľné a zrejmé, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. je ustanovením kogentným, a navyše je takýto výklad kogentného ustanovenia v neprospech spotrebiteľa. Zdôraznil, že novela zákona č. 129/2010 Z.z. s účinnosťou od 1.5.2018 práve potvrdzuje jeho tvrdenie, že pre zosúladenie kogentného ustanovenia vnútroštátneho zákona so znením Smernice je potrebné zákon novelizovať, keďže euro-konformný výklad zákona v danom prípade nie je možný. Považoval tak za nesporné, že ak by slovenský zákonodarca nevyžadoval členenie splátky na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov ani do 30.4.2018, nemal by žiadny dôvod predmetné ustanovenie meniť. Mal za to, že svojou argumentáciou dostatočným spôsobom preukázal, že samotný zákonodarca v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy, t.j. ku dňu 16.5.2016, explicitne vyžadoval členenie splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Vzhľadom na zákaz euro-konformného výkladu zákona v prípade, ak by išlo o výklad zákona contra legem, je potrebné prijať záver, že do účinnosti

novely zákona č. 129/2010 Z.z. (od 1.5.2018) je obligatórnou zákonnou požiadavkou spotrebiteľských zmlúv členiť splátky na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov a to z dôvodu možnej sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti danej úverovej zmluvy.

32. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len "C.s.p."), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých vyhovujúcich častiach, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario, keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem; a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutých vyhovujúcich častiach odvolací súd zmenil, nakoľko neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie (§ 388 C.s.p.). Rozsudok verejne vyhlásil 28.4.2020 (§ 219 ods. 3 C.s.p.).

33. V prejednávanej veci súd prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným 16.5.2016 je bezúročná a bez poplatkov z dôvodu, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 1 písm. k), písm. d) a písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 80 eur s príslušenstvom.

34. Odvolací súd sa stotožnil s odvolacími námietkami žalovaného, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ak zmluvu uzavretú medzi žalobcom a žalovaným vyhodnotil za bezúročnú a bez poplatkov. Vo vzťahu k absencii údaju o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. odvolací súd uvádza, že vychádzajúc z účelu a zmyslu sledovaného § 9 ods. 2 písm. l) cit. zákona nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej - ktorej anuitnej splátky; pokiaľ cit. právna norma hovorí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.

35. Je pravdou, že v súdnej praxi nebola interpretácia § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti má obsahovať výšku, počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, jednotná. K vyriešeniu tejto otázky došlo uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.10.2019, sp. zn. 7 Cdo 112/2019, v ktorom najvyšší súd posudzoval náležitosti zmluvy vyžadované § 9 ods. 2 písm. k) najmä, či predmetný zákon ustanovuje v prípade absencie náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. k) sankciu v tom zmysle, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Najvyšší súd v tomto rozhodnutí eurokonformným výkladom § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. dospel k záveru, že citované ustanovenie neukladá veriteľom povinnosť, aby v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. (citované ustanovenie obsahovo zodpovedá neskoršiemu § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z.) uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok úveru po častiach (istina, úrok a poplatky). Podľa najvyššieho súdu, pokiaľ je teda v § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uvedené "výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov", je za použitia eurokonformného výkladu potrebné uvedené ustanovenie vykladať tak, že len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.10.2019, sp. zn. 7 Cdo 112/2019 vzhľadom na skutkový stav, ktorý bol podkladom rozhodnutia, je možné bez ďalšieho považovať za určujúce aj v prejednanom prípade. Odvolací súd sa s týmto záverom ako aj s právnou argumentáciou odôvodňujúcou tento záver stotožňuje. I podľa jeho názoru, vychádzajúc z účelu právnej úpravy a vychádzajúc z účelu a obsahu Smernice 2008/48/ES, nemožno od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis vnútornej skladby jednotlivých splátok, teda číselné vyjadrenie toho, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky; účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatváraní zmluvy k dispozícii takúto informáciu.

36. Odvolací súd ďalej uvádza, že právnou otázkou náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a posudzovanie obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo vzťahu k vyššie uvedenej spornej otázke možno považovať v súčasnosti za vyriešenú nielen uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.10.2019, sp. zn. 7 Cdo 112/2019, ale aj rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.4.2018,

sp. zn. 4 Cdo 187/2017, zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 3 Cdo 45/2018, zo dňa 26.9.2018, sp. zn. 4 Cdo 65/2018, zo dňa 26.8.2019, sp. zn. 2 Cdo 186/2018, zo dňa 13.6.2019, sp. zn. 6 Cdo 113/2018, zo dňa 25.2.2020, sp. zn. 1 Cdo 183/2018. Vo všetkých týchto rozhodnutiach najvyšší súd posudzoval správnosť interpretácie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. (obsahovo zodpovedá neskoršiemu § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z.) pričom gramatickým a eurokonformným výkladom dospel k záveru, že nemožno od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa uvedeného zákona žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úroky a poplatky).

37. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na rozhodnutia okresných a krajských súdov Slovenskej republiky, ktoré považovali za nesprávny výklad prijatý Najvyšším súdom SR vo vyššie uvedených rozhodnutiach, odvolací súd uvádza, že Civilný sporový poriadok vychádza z princípu právnej istoty vyjadreného v Čl. 2 ods. 1 Základných princípov C.s.p. podľa ktorého právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ustálená rozhodovacia prax je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR; do tohto pojmu možno zaradiť aj rozhodovacie prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu alebo dokonca aj jednotlivu v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali. S prihliadnutím na Čl. 3 Základných princípov C.s.p. do tohto pojmu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 129/2017, zo dňa 31.10.2017). Odvolací súd preto za právne irelevantné považoval v odvolaní uvedené rozhodnutia iných prvoinštančných či odvolacích súdov, týkajúcich sa iných, avšak skutkovo a právne obdobných vecí.

38. Vo vzťahu k uvedenej otázke odvolací súd zároveň upriamuje pozornosť aj na výsledok konania pred Súdny dvorom EÚ vo veci C-331/18 TE proti Pohotovosť, s.r.o. podporujúci výklad prezentovaný odvolacím súdom a vyššie citovanými rozhodnutiami najvyššieho súdu. V predmetom konaní Súdny dvor EÚ (šiesta komora) rozsudkom zo dňa 5.9.2019 prijal záver v zmysle ktorého Článok 10 ods. 2 písm. h) až j) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej, podľa ktorej musí zmluva o úvere špecifikovať rozpis každej splátky určenej, podľa prípadu, na amortizáciu istiny, splatenie úrokov a ostatných nákladov. Zároveň konštatoval, že článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 Smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom zo dňa 9.11.2016 vo veci Home Credit Slovakia (C-42/15, EU:C:2016:842) sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku.

39. Odvolací súd sa ďalej stotožnil aj s námietkou žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci (vyhodnotení úveru za bezúročný a bez poplatkov) z dôvodu absencie údajov podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., v zmysle ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Súd prvej inštancie pri svojej úvahe vychádzal z toho, že zo zmluvy nie je zjavné, čo vstupuje do výpočtu RPMN, pretože čl. I bod 3 úverovej zmluvy neobsahuje žiadne parametre, či vstupy, od ktorých sa žalobcom uvedená výška RPMN odvíja, pričom sa nestotožnil s obranou žalovaného, že obsah čl. I bod 3 úverovej zmluvy v znení: "pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov sa vychádza z predpokladu, že zmluva o úvere zostane platná dohodnutý čas a že banka a dlžník si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách dohodnutých v zmluve o úvere. Ak zmluva o úvere umožňuje zmeny úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a zmenu poplatkov zahrnutých v ročnej percentuálnej miere nákladov, ktoré sa však nedajú určiť v čase výpočtu, vychádza sa pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov z predpokladu, že úroková sadzba spotrebiteľského úveru a ostatné poplatky zostanú nemenné a budú platiť až do konca platnosti zmluvy o úvere. Ak zmluva o úvere umožňuje dlžníkovi čerpať peňažné

prostriedky ľubovoľne, úver sa považuje za vyčerpaný okamžite a v plnej výške" je splnením zákonnej požiadavky uvedenia všetkých predpokladov jej výpočtu.

40. Odvolací súd v názorovej zhode s odvolacou argumentáciou žalovaného uvádza, že pokiaľ ide o predpoklady použité na výpočet RPMN, tieto sú konkrétne upravené v § 19 ods. 2 až 5 zákona č. 129/2010 Z.z., pričom zákon v súlade so Smernicou 98/7/ES stanovuje dva základné predpoklady na výpočet RPMN (§ 19 ods. 3, ods. 4) a súbor desiatich dodatočných predpokladov uvedených v prílohe č. 2 bod II. zákona 129/2010 Z.z.. Cieľom určenia predpokladov na výpočet RPMN je zabezpečiť, aby bola RPMN počítaná konzistentne. Základným predpokladom pri výpočte RPMN je predpoklad, že zmluva o spotrebiteľskom úvere zostane platná dohodnutý čas a že veriteľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere; predpoklad, že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere umožňuje zmeny úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a zmenu poplatkov zahrnutých v ročnej percentuálnej miere nákladov, ktoré sa však nedajú určiť v čase jej výpočtu, vychádza sa pri výpočte RPMN z predpokladu, že úroková sadzba spotrebiteľského úveru a ostatné poplatky zostanú nemenné a budú platiť až do konca platnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V prílohe 2 bod II zákona č. 129/2010 Z.z. je ďalej uvedený súbor desiatich dodatočných predpokladov, ktorých úlohou je určiť postup pri výpočte RPMN vtedy, ak zložky, ktoré majú byť zahrnuté do celkových nákladov spojených s úverom, nie sú známe alebo ich nie je možné v čase výpočtu RPMN určiť alebo sa môžu líšiť v závislosti od spôsobu uplatňovania zmluvy o úvere.

41. Zo znenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že veriteľ je v zmluve o úvere povinný uviesť iba to, z ktorého predpokladu pri výpočte RPMN vychádzal; zo žiadnych zákonných ustanovení nemožno vyvodiť, že veriteľ je povinný pri uvedení použitého predpokladu, uviesť aj parametre, či spôsob výpočtu RPMN, ktorý z týchto predpokladov vychádza. Cieľom určenia predpokladov na výpočet RPMN (ako už bolo uvedené vyššie) je zabezpečiť, aby bola RPMN počítaná konzistentne. Súčasne hodno zdôrazniť, že pod pojmom RPMN sa rozumejú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19 (§ 2 písm. i) zákona č. 129/2010). Pojem celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom definuje § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. V súdnej veci preto nemohla vzniknúť žiadna pochybnosť o tom, či poplatok za spracovanie úveru bol alebo nebol zahrnutý do výpočtu RPMN. Poplatok bol v zmluve jasne a zrozumiteľne dohodnutý a teda podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. bol súčasťou nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, z čoho logicky vyplýva, že musel byť zahrnutý do výpočtu RPMN; uvedené žalovaný v konaní napokon aj preukázal, čím preukázal správnosť RPMN uvedenej v zmluve. Skutočnosť, či Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere obsahovali alebo neobsahovali informáciu o výške poplatku a teda nie je zrejmé, či poplatok 80 eur bol alebo nebol zahrnutý do RPMN je bez právnej relevancie. Pre úplnosť však hodno dodať, že v Štandardných európskych informáciách (ako opakovane zdôrazňoval aj žalovaný), poplatok za spracovanie úveru bol zahrnutý v celkovej čiastke, ktorú spotrebiteľ musí zaplatiť. Z obsahu poskytnutých informácií zároveň vyplýva, že žalobcovi bol poskytnutý správny údaj o tom, koľko bude musieť celkom zaplatiť za úver a že celková čiastka, ktorú bude musieť zaplatiť pozostáva z výšky poskytnutého úveru, úrokov a prípadných nákladov spojených so spotrebiteľským úverom.

42. Odvolací súd zároveň pripomína, že pri výklade akéhokoľvek ustanovenia o náležitostiach spotrebiteľskej zmluvy podľa zákona č. 129/2010 Z.z. je vo všeobecnosti potrebné vychádzať zo zásady, že formulácia spotrebiteľskej zmluvy musí spotrebiteľovi umožniť bez ťažkostí identifikovať podmienky zmluvy a poznať rozsah svojho záväzku. V uzavretej zmluve boli všetky podmienky zmluvy formulované jasne a zrozumiteľne; poplatok za spracovanie úveru bol (neprehliadnuteľne) vyznačený zvýrazneným písmom. Žalobca zmluvu vlastnoručne podpísal, v dôsledku čoho nemožno mať žiadnu pochybnosť o tom, že sa s obsahom zmluvy riadne oboznámil; opak napokon ani netvrdil; rovnako netvrdil, že pred samotným uzavretím zmluvy nemal nevedomosť o tom, že bude musieť zaplatiť aj poplatok 80 eur. Pokiaľ žalobca s obsahom zmluvy nesúhlasil, nemusel pristúpiť ani k jej uzavretiu. Žalobca napokon nemusel pristúpiť ani k čerpaniu úveru po jej podpísaní. Ak tak urobil, nepochybne konal s vedomím existencie svojho záväzku zaplatiť aj poplatok za spracovanie úveru, čo napokon vyplýva z obsahu žaloby, kde tvrdí, že žalovanému uhradil sumu 80 eur, pretože zaplatenie sumy 80 eur (t.j. zaplatenie "poplatku za spracovanie úveru vo výške 80 eur") bolo podľa čl. III bod 1, bod 2 zmluvnou podmienkou (conditio sine qua non) pre poskytnutie (čerpanie) spotrebiteľského úveru podľa zmluvy. Záverom hodno doplniť, že pokiaľ žalobca nesúhlasil so zaplatením poplatku, mal možnosť od zmluvy odstúpiť. O tomto práve bol žalovaný jasne a zrozumiteľne poučený v čl. VIII zmluvy.

43. Vo vzťahu k údajom o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súd prvej inštancie iba skonštatoval, že aj tento považuje za nesprávny, pretože zmluva neobsahuje korektný údaj o RPMN a predpoklady pre výpočet tejto RPMN. Nesprávnosť právnych záverov súdu prvej inštancie vo vzťahu k uvedenej náležitosti vyplýva nielen z jeho nesprávnych zistení a záverov vo vzťahu ku konštatovaniu o nesprávnej výške RPMN ale ho podčiarkujú aj ním prijaté skutkové zistenia, podľa ktorých celková čiastka, ktorú má žalobca zaplatiť vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy je 4.868,80 eura, istinu úveru spolu s úrokmi sa žalobca zaviazal splatiť v mesačných anuitných splátkach, ktoré zahŕňajú splátku istiny aj úroku tak, že 1. splátka vo výške 119,72 eura je splatná 16.6.2016, 2. až 39. splátka vo výške 119,72 eura sú splatné 16. deň v mesiaci a posledná splátka vo výške 119,72 eura je splatná 16.9.2019; stranami bol dojednaný jednorazový poplatok za spracovanie úveru v sume 80 eur splatný v deň prvého čerpania úveru.

44. Pokiaľ celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, predstavuje súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (§ 2 písm. h/) zákona č. 129/2010 Z.z.), potom celková čiastka úveru v súdnej veci predstavuje 4.868,80 eura (119,72 eur x 40 + 80 eur), t.j. údaj vyplývajúci z obsahu zmluvy. Právny záver súdu prvej inštancie, že v zmluve je v rozpore s § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. nesprávne uvedená aj celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, preto neobstojí.

45. Poukaz súdu prvej inštancie na obsah Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere, vo vzťahu k posúdeniu obsahových náležitostí úverovej zmluvy a posúdeniu náležitosti tejto zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. je bez ďalšieho právne bezvýznamný. Odvolací súd zdôrazňuje, že z prípadných pochybení žalovaného v procese poskytovania informácií pred uzavretím zmluvy nemožno vyvodzovať právne následky vyplývajúce z § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. vzťahujúce sa výlučne k absencii, či nedostatkom obsahových náležitostí samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z obsahu spisu ani z tvrdení žalobcu v podanej žalobe zároveň nevyplývajú žiadne také skutočnosti, z ktorých by bolo možné, prípadne, vyvodit' iné právne následky. Záverom hodno poukázať, že v zmluve nechýba ani náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. (meno, priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo a adresu spotrebiteľa), ako to nesprávne a bez ďalšieho zdôvodnenia uviedol súd prvej inštancie.

46. Pokiaľ ide o poplatok za poskytnutie úveru 80 eur, i keď podľa názoru odvolacieho súdu tento nemožno považovať za cenu plnenia (pozri rozsudok Súdného dvora EÚ vo veci C-143/13 A. V., J. Y. V. proti SC Volksbank Romania SA), odvolací súd v názorovej zhode s odvolateľom konštatuje, že súd prvej inštancie dohodnutý poplatok 80 eur za spracovanie úveru neprávne právne posúdil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku z dôvodu, že právo žalovaného požadovať za dojednanie záväzku odplatu vyplýva priamo zo zákona (konkrétne z § 499 Obchodného zákonníka), ktoré je v zmysle § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka ustanovením kogentným. Odplatom v zmysle cit. ustanovenia sa pritom nemá na mysli úrok, ktorý predstavuje cenu (výnos) za poskytnutie úverovej sumy. Odplata v zmysle § 499 Obchodného zákonníka na rozdiel od úrokov má jednorazový charakter, predstavuje poplatok za rezervovanie peňažných zdrojov, preto nie je viazaná ani na reálne poskytnutie úveru. Pretože uplatnenie práva vylučuje protiprávnosť a to z toho dôvodu, že rovnaký stav nemôže byť zároveň stavom právnym i právu sa priečiacim, treba vychádzať zo zásady, podľa ktorej správanie, ktoré smeruje k zákonom predpokladanému výsledku, je potrebné považovať za dovolené. Na uvedenom základe odvolací súd uzatvára, že pokiaľ je zmluvná úprava využitím oprávnenia, ktoré vyplýva veriteľovi priamo zo zákona, takéto zmluvné dojednanie nemôže byť zároveň neprijateľnou zmluvnou podmienkou, čo ho vylučuje i z prieskum súdu z uvedeného pohľadu. Ide o výluk z neprijateľnosti. Oprávnenosť požiadavky na zaplatenie poplatku za poskytnutie úveru napokon nevylučuje ani zákon č. 129/2010 Z.z.

47. Na uvedenom základe, po zhodnotení vecnej a právnej argumentácie žalovaného v odvolaní, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých vyhovujúcich častiach podľa § 388 C.s.p. zmenil a žalobu zamietol; vychádzajúc pritom v celom rozsahu zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorým je viazaný (§ 383 C.s.p.) a ktorý po právnej stránke posúdil inak a preto nemusel opakovať, príp. dopĺňať dokazovanie.

48. Žalovaný napadol odvolaním rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku majúceho povahu uznesenia, tvoriaceho (však) súčasť rozsudku, ktorým mu súd prvej inštancie uložil povinnosť zaplatiť

súdny poplatok 116 eur. O povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok súd prvej inštancie rozhodol podľa § 2 ods. 2, § 4 ods. 2 písm. u) zákona č. 71/1992 Zb..

49. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie aj v tomto napadnutom výroku a dospel k záveru, že odvolanie smeruje proti takému výroku rozhodnutia, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

50. Podľa § 14 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov účinný od 1.7.2016 ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie vo veciach poplatkov sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

51. Podľa § 355 ods. 2 C.s.p. proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa. Civilný sporový poriadok v § 357 pripúšťa odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie o a) zastavení konania, b) odmietnutí podania vo veci samej, c) odmietnutí žaloby na obnovu konania, d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1, f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia, g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku, h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku, j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia, k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva, l) zabezpečení dôkazného prostriedku, m) nároku na náhradu trov konania, n) prerušenia konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164, o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia.

52. Podľa § 386 písm. c) C.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

53. Civilný sporový poriadok proti uzneseniu v zásade odvolanie neprípúšťa, prípustné je len v tých prípadoch, ktoré sú taxatívne vymedzené v § 357. Vychádzajúc z cit. ustanovení je zjavné, že odvolanie proti uzneseniu, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o poplatkovej povinnosti žalovaného zákon neprípúšťa.

54. Uvedený záver platí aj napriek nesprávnemu poučeniu súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku o možnosti podať odvolanie aj proti tomuto rozhodnutiu. Skutočnosť nesprávneho poučenia o prípustnosti opravného prostriedku proti napadnutému rozhodnutiu zo strany súdu prvej inštancie totiž nezakladá procesnú legitimáciu jeho uplatnenia, keďže jeho prípustnosť je zo zákona (ex lege) vylúčená. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 362 ods. 3 poskytuje stranám ochranu iba v prípade nesprávneho poučenia súdu o neprípustnosti odvolania, ktorá spočíva v tom, že odvolateľ je oprávnený podať odvolanie (opravný prostriedok) v zákonom predĺženej trojmesačnej lehote plynúcej od doručenia odvolaním napadnutého rozhodnutia. Ak teda súd prvej inštancie v poučení napadnutého rozhodnutia uviedol, že proti nemu odvolanie prípustné je, táto skutočnosť nezakladá právo na jeho uplatnenie (Z IV, str. 768, Najvyšší súd SR sp. zn. 5 Sžf 47/2010).

55. Odvolací súd na uvedenom základe odvolanie žalovaného proti výroku rozsudku, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok 116 eur, podľa § 386 písm. c) C.s.p. odmietol.

56. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mal vo veci plný úspech.

57. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).